

Arrest

nr. 177 870 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HENEFPE *loco* advocaat A. VAN VYVE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juni 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 juli 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 oktober 2015.

1.3. Op 30 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juni 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soenniet te zijn van Arabische origine. U verklaarde afkomstig te zijn afkomstig te zijn uit de Palestijnstraat, Bagdad (Centraal-Irak). In 1987 ging u met uw familie in Al Dora-wijk wonen. Op 3 september 1989 huwde u officieel met K.(...) M.(...) S.(...) A.(...) D.(...), een Irakese soennitische moslima van Arabische origine en afkomstig uit Al Karkh, Bagdad. Samen kregen jullie vijf kinderen.

In 2006 werd uw vader vermoord. U heeft geen idee wat er precies gebeurde maar uw vader was een slachtoffer van het toenmalige sektarische geweld. Eind 2006 werden jullie door het sjiitische Mehdi-leger uit jullie woning verjaagd. U kon, met uw echtgenote, kinderen en moeder, terecht in de drukkerij van een vriend in Sadoun-wijk. U bleef er wonen tot 2010. Toen de situatie in Bagdad wat kalmeerde had u de mogelijkheid om u met uw gezin in een eigen woning in Sadoun-wijk te vestigen.

In 2010 – 2011 verliet uw moeder Irak en reisde naar Amerika waar ze bij één van uw broers ging wonen. Uzelf bleef in Bagdad wonen en werkte er als taxi-chauffeur.

Op 6 mei 2015 kreeg u het bezoek van drie mannen uit de wijk. Een van deze mannen, A.(...) S.(...), kende u als de verantwoordelijke van de sjiitische militie Asaib Ahl al Haq (AAH). U werd gevraagd u bij hen aan te sluiten en hen te steunen in hun strijd tegen Islamitische Staat (IS). U repleceerde dat u zich niet bij hen kon aansluiten omdat u ziek was, de enige kostwinner was voor uw gezin en niet kan vechten omdat u nooit een strijder bent geweest. A.(...) S.(...) en zijn companen zeiden dat ze het begrepen en vertrokken terug. De dag nadien kwamen ze u opnieuw thuis opzoeken. Dit keer werd u beledigd en aangesproken op uw soenniet-zijn. U kreeg ook een pistool tegen uw hoofd en werd duidelijk gemaakt dat u niet meer kon weigeren. U diende zich de dag nadien in de moskee aan te melden om van daaruit met een groep te worden uitgestuurd. Indien u niet zou opdagen zouden ze met u alsook met uw vrouw - van wie ze aangeven te weten dat ze tot de D.(...)-stam behoort – afrekenen en uw huis tot ontploffen zouden brengen. U beloofde zich de dag nadien aan te melden doch, nadat de mannen weer vertrokken waren, vluchtte u direct, met uw echtgenote en uw drie minderjarige kinderen, weg uit uw woning en zocht u onderdak bij uw oom in Ameriya.

Drie dagen later verliet u Irak op een legale manier en reisde u naar Turkije. Zelf reisde u vervolgens via Griekenland ende Balkanroute verder naar België waar u op 15 juni 2015 aankwam en diezelfde dag een asielaanvraag indiende. Uw neef, A.(...) T.(...) A.(...) (O.V.7.822.488),verblijft eveneens in België en kreeg hier de vluchtelingenstatus toegekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraaks nationaliteitsbewijs, een kopie van uw huwelijksakte, een document betreffende uw IDP-status, uw woonstkaart, een kopie van de Iraakse identiteitskaarten van uw echtgenote en uw drie minderjarige kinderen, i.c. M.(...), H.(...) en M.(...), een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, kopieën van de eerste pagina's van uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en de paspoorten van uw drie minderjarige kinderen en een kopie van het volledige paspoort van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor AAH die u wil verplichten u bij hen aan te sluiten en deel te nemen aan de strijd tegen IS. U zou hen duidelijk hebben gemaakt dat u niet op hun voorstel kon ingaan waarna u en uw echtgenote werden bedreigd.

Allereerst dient hier te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de manier waarop AAH u probeerde te recruter niet stroken met de informatie waarover het CGVS dienaangaande beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat na de oproep van ayatollah Ali al Sistani waarbij de Iraakse burgers medio juni 2014 werden gevraagd de wapens op te nemen om de opmars van IS te stuiten er een mobilisatie volgde van wel 1.000.000 voornamelijk sjiitische vrijwilligers. Om de mobilisatie van deze hoeveelheid vrijwilligers in goede banen te leiden, werd op 15 juni 2014 de "Popular Mobilization Units (PMU)" – al Hashd al Shaabi, in het leven geroepen. Deze koepelorganisatie verzamelt een 50-tal voornamelijk sjiitische milities, waaronder ook AAH. Wat de recrutering van nieuwe leden betreft wijst de informatie erop dat, reeds voor de oprichting van al Hashd al Shaabi, de sjiitische milities vrijwilligers recruteerden voor deelname aan de strijd ter ondersteuning van het Assad-regime in Syrië. Ook nadat al Hashd al Shaabi in het leven werd geroepen bleef deze recruteringsmethode behouden. De sjiitische milities bleken bovendien een belangrijke rol te spelen bij het stuiten van de opmars van IS wat zich dan weer vertaalde in het een toenemend prestige en een stijging van het aantal vrijwilligers dat zich bij al Hashd al Shaabi wilde aansluiten. Ook in 2015 bleven de sjiitische milities een belangrijke rol spelen in de strijd tegen IS en ondanks dat ook bij al Hashd al Shaabi het aantal slachtoffers opliep, behield de organisatie de status van vrijwilligersleger waarbij religieuze en financiële motieven én het

maatschappelijke prestige belangrijke beweegredenen vormen voor jongeren om zich aan te sluiten. Wat de, zoals door u aangehaalde, gedwongen recrutering betreft dient voorts te worden benadrukt dat in alle beschikbare literatuur al Hashd al Shaabi wordt omschreven als een organisatie bestaande uit vrijwilligers. Eenderzijds zijn er de vrijwilligers die zich aansloten na de oproep van ayatollah Ali al Sistani en anderszijds zijn er de vrijwilligers die voordien reeds aangesloten waren bij een sjiiitische militie. In geen van de beschikbaar mensenrechtenrapporten, nationale dan wel internationale pers wordt melding gemaakt van gedwongen recrutering door sjiiitische milities. Ook verschillende contactpersonen in Irak bevestigen dat er geen sprake is van dwang bij recrutering van nieuwe leden bij al Hashd al Shaabi. Jongeren kunnen weliswaar sociale druk ondervinden om zich aan te sluiten, doch dit gaat dan om druk uitgaande van hun eigen sociale omgeving, zoals de familie. Er bestaat, overeenkomstig de beschikbare informatie, niet de minste nood om jonge sjiiieten te dwingen zich aan te sluiten. Er zijn immers meer dan genoeg vrijwilligers, zelfs in die mate dat wachtlijsten werden ingevoerd.

Wat specifiek de recrutering van soennieten betreft, blijkt uit de beschikbare informatie eveneens dat er van dwang geen sprake is. Er blijken wel soennieten actief betrokken te zijn in de strijd tegen IS, doch het gaat hier dan ook telkens om personen die zich vrijwillig aanmeldde. Soennitische stammen uit de Centraal-Iraakse provincies richtten ook eigen paramilitaire groepen op om de strijd tegen IS aan te gaan. Een aantal van die soennitische groepen werd in al Hashd al Shaabi opgenomen al wordt de aansluiting van soennitische vrijwilligers wel belemmerd door het (blijvende) wederzijds wantrouwen. Dat soennieten ingelijfd worden bij sjiiitische milities en / of bij al Hashd al Shaabi wordt niet ontkend, doch uit de beschikbare informatie blijkt uitdrukkelijk dat deze aansluiting ook op louter vrijwillige basis gebeurt en dat van gedwongen recrutering geen sprake is. Een kopie van deze informatie werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd. Dat AAH u zou willen dwingen u bij hen aan te sluiten om deel te nemen aan de strijd tegen IS lijkt, in het licht van voorgaande, dan ook weinig waarschijnlijk. U brengt ook geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat in uw geval zou worden afgeweken van de hierboven beschreven gangbare praktijk waarbij nieuwe leden op vrijwillige basis worden gerecruteerd, wel integendeel.

U verklaarde immers dat u, toen AAH de eerste keer bij u thuis langskwam, direct aangaf dat u niet op hun voorstel kon ingaan en dit omdat u ziek bent, voor uw gezin moet instaan en niet kan vechten omdat u nooit een strijder bent geweest (zie gehoorverslag CGVS p. 26). Dat u een aanwinst zou zijn voor AAH in hun strijd tegen IS kan bezwaarlijk worden aangenomen. Om welke reden AAH vervolgens nog een tweede keer bij u thuis zou zijn langsgekomen om u te bedreigen en te verplichten u aan te melden en bij hen aan te sluiten, is geenszins duidelijk. Dat de AAH-leden, in het gezelschap van A.(...) S.(...) - verantwoordelijke van AAH in uw wijk – überhaupt al een eerste keer bij u langskwamen, is op zich al opmerkelijk temeer daar hij, rekening houdende met uw verklaring dat iedereen in de wijk op de hoogte was van uw ziekte (zie gehoorverslag CGVS p. 26), ook reeds zal geweten hebben dat uw fysieke toestand niet optimaal was. Zeker in het licht van bovenstaande informatie waaruit blijkt dat er wachtlijsten zijn van vrijwilligers die staan te popelen om zich bij de sjiiitische milities/ al Hashd al Shaabi aan te sluiten, is het niet aannemelijk dat u, die gemotiveerd noch geschikt was voor de strijd, zou gedwongen worden u aan te sluiten.

U haalde voorts nog aan dat de militie-leden verwezen naar de stam van uw echtgenote, i.c. a.(...)-D.(...), verwezen en aanhaalden dat ze met jullie zouden afrekenen. U haalde aan dat uw echtgenote een facebookprofiel heeft en dat haar naam en stam hierop vermeld stonden (zie gehoorverslag CGVS p. 26). Dit betreft vooreerst een loutere bewering van uw kant. Thans zou uw echtgenote echter een andere naam gebruiken op facebook.

Voor zover u wil laten uitschijnen dat u gedwongen zou gerecruteerd worden omdat uw echtgenote behoort tot een stam die gekend staat als pro-IS, kunnen toch een aantal vragen worden gesteld. Indien u effectief problemen zou kennen met AAH omdat uw echtgenote behoort tot A.(...)-D.(...), is het wel opmerkelijk dat u pas in mei 2015 problemen zou hebben gekend, temeer daar IS reeds sinds in de zomer van 2014 aan een opmars bezig was en de stamoudste van de D.(...)-stam ook reeds in de zomer van 2014 zijn steun betuigde aan IS. Dat het voor mei 2015 niet zou geweten zijn in uw wijk, en dan specifiek bij de sjiiitische milities, dat uw echtgenote behoort tot A.(...)-D.(...) is weinig waarschijnlijk. Dat uw echtgenote als soennitische woonachtig in een sjiiitische wijk bovendien, de huidige situatie in Irak en de problematische verhouding tussen de sjiiieten en soennieten indachtig, bovendien een facebook-profiel aanmaakte / behield waarop ze duidelijk aangaf te behoren tot de a.(...) D.(...)-stam, is eens zo opmerkelijk. Zeker gezien jullie naar eigen zeggen voordien reeds geconfronteerd werden met sektarisch geweld, i.c. jullie werden in 2006 uit jullie woning verjaagd door het Mehdi-leger en uw vader werd gedood, kan worden verwacht dat met deze informatie iets omzichtiger zou worden omgesprongen.

Dit terzijde, dat AAH u zou hebben willen dwingen u aan te sluiten omdat uw echtgenote tot de a.(...) D.(...)-stam behoort, mag toch verbazen juist gezien de D.(...)-stam gekend staat als pro-IS. Dat AAH,

het grote wantrouwen tussen de sjiieten en soennieten indachtig, een aan IS "gelinkte" soenniet in haar rangen zou willen opnemen, kan ten eerste worden betwijfeld.

Rekening houdende met voorgaande dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u, in tegenstelling tot wat de beschikbare informatie aangeeft inzake de recrutering van nieuwe leden, wel degelijk gedwongen werd gerecruteerd door AAH om u aan te sluiten bij hun strijd tegen IS.

U brengt ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u actueel nog zou worden gezocht door AAH. Nadat u uw woning ontvluchtte heeft u zich niet meer geïnformeerd over de verdere evolutie van uw problemen met AAH. Dit betreft nochtans de kern van uw relaas en er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u doorgedreven pogingen onderneemt u terdege te informeren over uw persoonlijke situatie in uw land van herkomst teneinde een zo duidelijk mogelijk beeld te schetsen van de risico's die u mogelijks loopt ingeval van een terugkeer. Uw nalatigheid u te informeren doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerd vrees voor vervolging.

Waar u voorts nog verwijst naar de moord op uw vader in 2006 en het feit dat u in 2006 door het Mehdi-leger uit uw woning in Dora-wijk werd verjaagd, dient te worden opgemerkt dat deze feiten dienen te worden geplaatst tegen de achtergrond van het toenertijd heersende sektarische geweld. U haalde dit ook zelf aan (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 10). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenissen volstaan deze feiten niet om anno 2016 in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gezien voorgaande bevindingen kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De door u voorgelegde documenten hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze van uw echtgenote en kinderen, uw burgerlijke staat en het feit dat u in 2006 werd ontheemd. Deze feiten worden in bovenstaande nergens in vraag gesteld doch hebben op zich geen uitstaans met uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van uw neef A.(...) I.(...) A.(...) T.(...) A.(...) (O.V.7.822.488) werd besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Dit kan evenmin bovenstaande appreciatie omvormen temeer daar elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1 en volgende van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 4.5 van de Richtlijn 2004/83/CE inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder de verplichte beschouwing van alle elementen aangewend door de asielaanvrager om zijn verhaal te staven, wenst verzoeker vooreerst op te merken dat zijn gehoor 29 pagina's telt en hij pas vanaf pagina 26 werd bevraagd over zijn vluchtmotieven. Er werden hierbij geen details gevraagd over het bezoek van de drie mannen van de AAH militie dat tot zijn vlucht heeft geleid. Dit onevenwicht werd terecht opgemerkt door de aanwezige advocaat op het einde van het gehoor (p. 28 van het gehoorverslag). Verzoeker werpt op dat de ambtenaar overeenkomstig artikel 12 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt over de politie van het gehoor. Dit neemt echter niet weg dat hij, in het kader van de aanvraag naar internationale bescherming, de juiste redenen moet achterhalen waarom de asielaanvrager deze bescherming wenst. Hij moet hiervoor alles in het werk stellen om de motieven van het vluchten te kennen, en ten minste de asielaanvrager met precisie ondervragen, zodat de asielaanvrager in staat is om terug te komen op de detailelementen van zijn relaas. Dit was *in casu* niet het geval, aldus verzoeker, die stelt dat het gehoor *a contrario* enkel precieze en gesloten vragen bevatte, die naar mening van verzoeker de Raad niet toelaten om een standpunt te kunnen innemen over de werkelijkheid van de door hem ingeroepen vrees, en dat het gehoor dusdanig weinig diepgaand is over zijn asielmotieven dat hij op geen enkel moment in meegemaakte details kon treden. De bestreden beslissing moet dus worden gelezen tegen deze achtergrond, wetende dat er zeer weinig werd gevraagd over zijn vluchtmotieven. Dit overhaaste gehoor van zijn asielrelaas moet naar mening van verzoeker ten minste de vernietiging van de bestreden beslissing verantwoorden.

Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – voert verzoeker aan dat hij een terugkeer naar Irak vreest wegens persoonlijke en rechtstreekse bedreigingen die tegen hem en zijn vrouw werden geuit tijdens een bezoek door drie mannen behorend tot de sjiiitische militie Asaib Ahl al Haq (AAH). Waar het Commissariaat-generaal het niet geloofwaardig acht dat de sjiiitische militie AAH hem zou hebben gedwongen om zich bij hen aan te sluiten, stelt verzoeker niet te betwisten dat de rekrutering door sjiiitische milities op vrijwillige basis gebeurt. Volgens verzoeker moet het bezoek van de militie evenwel anders worden bekeken. Hij verduidelijkt dat het bezoek in de context van wantrouwen tussen sjiieten en soennieten eerder moet bekeken worden als een bezoek om na te gaan of hij al dan niet betrouwbaar was en aan de kant van de sjiiitische milities stond. Aangezien hij geweigerd heeft om zich aan te sluiten en bijgevolg niet getoond heeft dat hij aan hun kant stond, hebben ze hem gedwongen om Bagdad te verlaten zodat hij als soenniet geen bedreiging meer vormde. Het feit dat zijn echtgenote tot de A. D.-stam behoort was volgens verzoeker een extra element dat hem verdacht maakte. Had het Commissariaat-generaal meer vragen gesteld over zijn relaas en hem geconfronteerd met wat *prima facie* als een contradictie kan beschouwd worden, dan had het Commissariaat-generaal beter de context kunnen begrijpen waarin het bezoek gebeurde, alsook de reële motieven van het bezoek, aldus verzoeker, die er te dezen op wijst dat de context van wanvertrouwen en geweld tussen sjiiitische milities en soennitische burgers blijkt uit de aan het administratief dossier gevoegde COI Focus "*Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad*" van 31 maart 2016.

In zoverre in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het niet geloofwaardig is dat hij problemen zou kennen met sjiiitische milities omwille van het feit dat zijn echtgenote tot de A.D.-stam behoort, laat verzoeker gelden dat zijn echtgenote haar naam op Facebook heeft veranderd toen ze problemen hebben gekregen. Ten tijde van het bezoek door mannen van de AAH militie stond haar echte naam evenwel nog op Facebook. Volgens verzoeker zijn de mannen van de militie op die manier te weten gekomen dat zijn echtgenote tot de A.D.-stam behoort. Verzoeker kan het Commissariaat-generaal niet volgen waar in de bestreden beslissing wordt aangevoerd dat hij en zijn familie al vroeger problemen moest hebben gehad, had de echte naam van zijn echtgenote inderdaad op Facebook gestaan. Hij werpt op dat de bevolking van Bagdad voor 29 procent uit soennieten bestaat en dat het onvoorstelbaar

is dat sjjiitische milities reeds in de zomer van 2014 het Facebookprofiel van elke soenniet zouden hebben gecheckt. Het is naar mening van verzoeker dan ook perfect mogelijk dat zij pas in mei 2015, minder dan een jaar later, problemen kenden.

Waar hem nog wordt verweten zich niet te hebben geïnformeerd over de verdere evolutie van zijn problemen met AAH, voert verzoeker aan dat hij hier na zijn vertrek niets meer over wilde weten. Zijn zus heeft hem evenwel rond december 2015 (na zijn gehoor) een foto van zijn huis gestuurd waarop men kan zien dat er "gezocht" in Arabisch geschreven staat. Zijn zus is volgens verzoeker in juni 2015 ook bedreigd geweest door mannen die op zoek waren naar hem. Ze is hierna naar de politie geweest om een klacht in te dienen. Ze had hem hiervan niet verwittigd om hem niet bang en ongerust te maken. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn vrees voor vervolging des te meer actueel is gezien de politieke- en veiligheidstoestand in Bagdad. De verbale en fysieke bedreigingen waarvan hij het slachtoffer is geweest maken het voor hem naar eigen zeggen onmogelijk om terug te keren naar een land waarvan hij weet dat hij geen enkele bescherming gaat kunnen genieten. Daarenboven moet zijn bijzondere profiel in acht worden genomen. Verzoeker verduidelijkt dat hij soenniet is, met een sjjiitische vader, getrouwd met een soennitische vrouw en dat hij meerdere jaren in sjjiitische buurten in de Iraakse hoofdstad heeft gewoond. Hij meent dat dit "gemengd profiel" zijn vrees des te meer geloofwaardig maakt.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 EVRM, het begrip gewapend conflict en het begrip willekeurig geweld. *In casu* is verzoeker van mening dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of persoon. Hij benadrukt hierbij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad niet in vraag stelt en tracht aan te tonen dat er in Bagdad actueel een dermate graad van willekeurig geweld gaande is dat de loutere aanwezigheid in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor het leven van de burgers. Zo wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zelf verklaart dat *"de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig"* is. Uit de COI Focus Bagdad van 6 oktober 2016 en van 31 maart 2015 blijkt dat ISIS zijn aanvallen specifiek richt op sjjiitische burgers en zo veel mogelijk burgers tracht te doden in drukke plaatsen zoals markten of moskeeën. Zo worden er regelmatig terreuraanslagen gepleegd door zelfmoordterroristen in de Iraakse hoofdstad. Tussen september en november 2015 werden acht aanslagen gepleegd door zelfmoordterroristen. Andere uiterst dodelijke aanslagen in Bagdad hebben zich voorgedaan op 11 januari, 28 februari en 11, 17 en 30 mei 2016 en 9 en 27 juni. Deze hebben honderden doden en gewonden gemaakt.

Verzoeker vervolgt zijn betoog als volgt: *"In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 beduidend lager liggen 'in vergelijking met het hoogtepunt van de 'Breaking the Walls'-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013'.*

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevlucht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die gebruikt worden in deze uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

De Cedoca repertorieert in de COI Focus Bagdad van 31.03.2016 de "zware aanslagen in Bagdad", zonder vermelding van de definitie en het minimale aantal slachtoffers. Hij lijst zo 39 "zware aanvallen" voor het jaar 2015. Verzoeker verwijst hier naar de argumenten van Caritas International: Als de notie 'aanval' niet wordt bepaald door de Cedoca, laten we toch het opvallende verschil opmerken met het aantal incidenten die J. Wing geeft voor 2015 in Bagdad, zijnde van 2.631. Dit verschil is vooral verontrustend omdat de Cedoca zelf verwijst naar de blog van J. Wing "Musings on Iraq" voor onderzoeksdoeleinden voor het schrijven van de COI.

De Islamitische Staat is niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers in Bagdad : sjjiitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen zijn verantwoordelijk voor een meer individuele vorm van geweld tegen burgers: discriminatie en intimidatie op checkpoints, doodsb bedreigingen, ontvoeringen voor losgeld, standrechtelijke executies, intimidatie op werkplaats, vernieling van eigendommen, diefstal, inbraak, enz.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

Hij voegt hier aan toe dat Bagdad een stad is met een hoge bevolkingsdichtheid, met ongeveer 1423 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen die zich bevindt in de directe omgeving, aldus verzoeker, die er in dit verband op wijst dat er in het jaar 2015 gemiddeld 10 burgers per dag overleden in Bagdad en dat de burgerdoden in Bagdad 19,57% van alle burgerdoden in Irak vertegenwoordigen.

Verzoeker wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het geweld in Bagdad **honderden doden en gewonden per maand** maakt. Verzoeker besluit hieruit dat het geweld in Bagdad alle burgers treft en het aldus willekeurig geweld is. Hij wijst er te dezen dat Canada iedere reis naar Irak ontraadt, behalve in Iraaks Koerdistan in het noordoosten, dat het Verenigd Koninkrijk alleen de "essentiële reizen" aanraadt en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren, dat de Verenigde Staten beweren dat het sektarische en terroristische geweld is toegenomen sinds het begin van 2013, vooral in de provincie van de hoofdstad (laatste update op 28 januari 2016) en dat België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, "formeel" iedere reis naar Irak afraadt onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen". Ook omschreef de voormalige coördinator van het humanitaire programma van de VN in Irak de verklaring van het US State Department omtrent de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen als "absurd". Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat Irak in een diepe politieke crisis verkeert. Talrijke Irakezen manifesteren sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering wordt samengesteld. Hierop heeft de Iraakse Eerste minister, Haider al-Abadi, aan het Parlement een plan voorgelegd voor de uitvoering van de maatregelen tegen corruptie die in 2015 werden goedgekeurd maar dit plan werd verworpen. De politieke situatie is sindsdien chaotisch. In Bagdad werd de noodtoestand afgekondigd nadat demonstranten op 30 april 2016 de internationale zone en het Parlement zijn binnengedrongen. Op 20 mei 2016 werden minstens vier betogers gedood en meer dan 500 gewond door de Iraakse veiligheidstroepen toen ze de Groene Zone binnendrongen vanwege hun ontevredenheid met de overheid.

Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in juni 2015 van mening was dat het willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon, doch na het bevrozen van de beslissingen met betrekking tot de burgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, nu van mening is dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal toont naar mening van verzoeker echter absoluut niet aan hoe de situatie in Bagdad veranderd zou zijn tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015/april 2016. Verzoeker meent dat deze situatie ook niet echt veranderd is en dat men op basis van de COI Focus van 31 maart 2016 niet kan concluderen dat het geweld in Bagdad gedaald is.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op de COI Focus van 31 maart 2016. Hij wijst er vooreerst op dat het verslag van Cedoca gedeeltelijk gebaseerd is op "rechtstreekse contacten" om de veiligheidssituatie in Bagdad te evalueren waarvan de persoonlijke gegevens wegens vertrouwelijkheidsredenen niet bekend zijn gemaakt. Hij citeert te dezen een passage uit een rapport van Caritas International en Ciré waarin wordt gesteld dat Cedoca niet vermeldt waarom met deze personen contact werd genomen en in welke mate men redelijkerwijs moet geloven dat zij betrouwbaar zijn zodat de asielzoeker niet in staat is om de informatie te controleren die door Cedoca telefonisch of elektronisch werd verkregen. Daarnaast verwijt verzoeker het Commissariaat-generaal een gebrek aan actualisering van de informatie en een gebrek aan diversiteit van bronnen. Ook is de COI Focus van 31 maart 2016 volgens verzoeker onvolledig en een verkorte weergave van de werkelijkheid. Hij verduidelijkt dat Cedoca in het verslag van 31 maart 2016 maar 4 bijzonder moorddadige aanslagen begaan in 2016 in Bagdad tot 30 maart 2016 inventariseert (p. 36 en 37). Uit de informatie die door de site Irak Body Count wordt geïnventariseerd blijkt evenwel dat sinds begin 2016 een veel hoger aantal aanslagen werd gepleegd en dat Bagdad sinds verschillende maanden dagelijks het theater van aanslagen en aanvallen is. Dit verslag stemt naar mening van verzoeker dus niet met de werkelijkheid overeen. Naast het gebrek aan huidige en recente

bronnen die voor de actualisering van de COI Focus werden gebruikt, wijst verzoeker erop dat Cedoca de conclusies van de vorige COI geenszins in vraag stelt. Nochtans is de veiligheidssituatie in Bagdad heel fel geëvolueerd. Cedoca geeft trouwens toe dat sinds het eind van 2015 ISIS opnieuw militaire middelen en tactieken heeft gebruikt om aanvallen te leiden. Toch heeft de Cedoca dit element niet voldoende wezenlijk gevonden om haar vorige conclusies te wijzigen, aldus verzoeker, die laakt dat door Cedoca geen enkele fundamentele analyse werd uitgevoerd en dat de samenvattingen van beide COI's, die met een verschil van vijf maanden werden opgesteld, bijna identiek zijn. Verzoeker stelt zich aldus de vraag naar de relevantie om het aantal bijzonder moorddadige aanslagen op te nemen als dagelijks aanslagen worden gepleegd die enorm slachtoffers veel maken, hetgeen ook in de COI Focus wordt bevestigd.

Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker voorts naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, naar een rapport van Caritas International en Ciré van 4 mei 2016, naar een verslag van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 26 januari 2016, naar een brief van de Britse ambassade in Bagdad van 29 maart 2016, naar het document "*Position on returns to Iraq*" van UNHCR van oktober 2014 en naar het document "*UN Casualty Figures for Iraq for the Month of April 2016*" van UNAMI van 1 mei 2016, en citeert hij uitvoerig uit de door hem bekritiseerde COI Focus van 31 maart 2016, alsook uit informatie te lezen op de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uit hoger aangehaald rapport van Caritas International en Ciré. Ook lijst hij de veiligheidsincidenten op die zich in de periode maart 2016 tot en met juni 2016 in Bagdad hebben voorgedaan en wijst hij, onder verwijzing naar informatie van Caritas, Cedoca en Human Rights Watch, op het onvermogen van de Iraakse regering om burgers te beschermen. Daarnaast verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin bedenkingen worden gemaakt bij de relevantie van de argumenten van het Commissariaat-generaal dat Bagdad een groot aantal IDP's van andere zones van het land ontvangt en dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen. Verzoeker betoogt te dezen dat het feit dat Bagdad mensen ontvangt uit zones die nog erger getroffen worden in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad bewijst en dat het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil viel.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een foto van verzoekers huis, het artikel "*Iraqis mourn protesters shot dead in Baghdad Green Zone*" van Aljazeera van 21 mei 2016, het artikel "*UPDATE: Baghdad under security clampdown a day after violent protests*" van Rudaw van 21 mei 2016, het artikel "*Baghdad update: Sadrslams gov't for deaths of protesters*" van Rudaw van 30 mei 2016, het document "*Veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2016, het artikel "*Iraq: Bombings kill 15 in and around Baghdad*" van Aljazeera van 4 juni 2016, het artikel "*Baghdad bombings kill 25 as Falluja siege continues*" van Reuters van 9 juni 2016, het artikel "*Irak: au moins 94 morts dans trois attentats à Bagdad revendiqués par l'EI*" van Le Monde van 11 mei 2016, het artikel "*Meer dan 80 doden bij drie aanslagen in Bagdad*" van De Redactie van 11 mei 2016, het artikel "*Tientallen doden door autobommen in Bagdad*" van HLN van 11 mei 2016 en het artikel "*93 doden na drie aanslagen in Bagdad*" van NRC van 11 mei 2016.

Bij aangetekend schrijven van 12 augustus 2016 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: documenten in verband met een klacht ingediend door verzoekers zus dd. 13 juli 2015 met vertaling in het Nederlands, een foto van verzoekers huis en de identiteitskaarten van verzoekers kinderen, echtgenote en zus.

2.2.2. Op 27 september 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016, de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016, het document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" en het document "*Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van 16 augustus 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door Asaeb Ahl al Haq (AAH) daar (1) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de diverse sjjiitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering, dat het al Hashd al-Shaabi – de koepelorganisatie die een 50-tal sjjiitische milities, waaronder ook AAH, verzamelt – een vrijwilligersleger is waarbij religieuze en financiële motieven en het maatschappelijk prestige belangrijke beweegredenen

vormen voor jongeren om zich aan te sluiten, dat er niet de minste nood is om jonge sjiieten te dwingen zich aan te sluiten daar er meer dan genoeg vrijwilligers zijn, zelfs in die mate dat wachtlijsten werden ingevoerd, dat er ook wat betreft de rekrutering van soennieten van dwang geen sprake is en de aansluiting van soennitische vrijwilligers zelfs wordt belemmerd door het (blijvende) wederzijds wantrouwen en (2) hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat er in zijn geval zou worden afgeweken van de gangbare praktijk waarbij nieuwe leden op vrijwillige basis worden gerekruteerd daar (a) hij verklaarde dat hij, toen AAH de eerste keer bij hem thuis langskwam, direct aangaf dat hij niet op hun voorstel kon ingaan omdat hij ziek is, voor zijn gezin moet instaan en niet kan vechten omdat hij nooit een strijder is geweest, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij een aanwinst zou zijn voor AAH in hun strijd tegen IS, (b) het op zich al opmerkelijk is dat de AAH-leden, in de gezelschap van de verantwoordelijke van AAH in zijn wijk, überhaupt al een eerste keer bij hem langskwamen daar hij, rekening houdend met verzoekers verklaring dat iedereen in de wijk op de hoogte was van zijn ziekte, ook reeds zal geweten hebben dat zijn fysieke toestand niet optimaal was en het dan ook niet aannemelijk is dat verzoeker, die gemotiveerd noch geschikt was voor de strijd zou gedwongen worden zich aan te sluiten, zeker in het licht van voormelde informatie waaruit blijkt dat er wachtlijsten van vrijwilligers zijn die staan te popelen om zich bij de sjiitische milities / al Hash al Shaabi aan te sluiten, (c) hij wil laten uitschijnen dat hij gedongen zou gerekruteerd worden omdat zijn echtgenote behoort tot een stam die gekend staat als pro-IS, doch het in dat opzicht opmerkelijk is dat hij pas in mei 2015 problemen zou hebben gekend, temeer IS reeds sinds de zomer van 2014 aan een opmars bezig was en de stamoudste van de D.-stam ook reeds in de zomer van 2014 zijn steun betuigde aan IS, het tevens opmerkelijk is dat zijn echtgenote als soennitische woonachtig in een sjiitische wijk, de huidige situatie in Irak en de problematische verhouding tussen de sjiieten en de soennieten indachtig, een facebook-profiel aanmaakte/behield waarop ze duidelijk aangaf te behoren tot de a.D.-stam en ten zeerste kan worden betwijfeld dat AAH, het grote wantrouwen tussen de sjiieten en soennieten indachtig, een aan IS "gelinkte" soenniet in haar rangen zou willen opnemen, (2) hij ook geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat hij actueel nog zou worden gezocht door AAH en hij zich na zijn vlucht niet meer heeft geïnformeerd over de verdere evolutie van zijn problemen met AAH, nalatigheid welke verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en zijn beweerde vrees voor vervolging, (ii) de moord op zijn vader in 2006 en het feit dat hij in 2006 door het Mehdi-leger uit zijn woning in Dora-wijk werd verjaagd dienen te worden geplaatst tegen de achtergrond van het toentertijd heersende sektarisch geweld en deze feiten niet volstaan om anno 2016 in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (iii) de door hem voorgelegde documenten enkel betrekking hebben op zijn persoonsgegevens en deze van zijn echtgenote en kinderen, zijn burgerlijke staat en het feit dat hij in 2006 werd ontheemd, feiten welke niet in vraag worden gesteld doch die op zich geen uitstaans hebben met zijn asielmotieven en (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 mei 2016 (CG nr. 1515358), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent zijn gedwongen rekrutering door Asaeb Ahl al Haq (AAH) en (ii) de moord op zijn vader in 2006 en het feit dat hij in 2006 door het Mehdi-leger uit zijn woning in Dora-wijk werd verjaagd dienen te worden geplaatst tegen de achtergrond van het toentertijd heersende sektarisch geweld en deze feiten niet volstaan om anno 2016 in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.5.1. Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst correct op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de diverse sjiitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering, dat het al Hashd al-Shaabi – de koepelorganisatie die een 50-tal sjiitische milities, waaronder ook AAH, verzamelt – een vrijwilligersleger is waarbij religieuze en financiële motieven en het maatschappelijk prestige belangrijke beweegredenen vormen voor jongeren om zich aan te sluiten, dat er niet de minste nood is om jonge sjiieten te dwingen zich aan te sluiten daar er meer dan genoeg vrijwilligers zijn, zelfs in die mate dat wachtlijsten werden ingevoerd, dat er ook wat betreft de rekrutering van soennieten van dwang geen sprake is en de aansluiting van soennitische vrijwilligers zelfs wordt belemmerd door het (blijvende) wederzijds wantrouwen.

Verzoeker beaamt in het verzoekschrift dat de rekrutering door sjiitische milities op vrijwillige basis gebeurt doch betoogt dat het bezoek door AAH in de context van wantrouwen tussen sjiieten en soennieten eerder moet bekeken worden als een bezoek om na te gaan of hij al dan niet betrouwbaar was en aan de kant van de sjiitische milities stond. Het feit dat zijn echtgenote tot de A. D.-stam behoort was volgens verzoeker een extra element dat hem verdacht maakte. Hij brengt hiermee evenwel geen overtuigende argumenten bij op grond waarvan kan worden aangenomen dat in zijn geval zou zijn afgeweken van de gangbare praktijk waarbij nieuwe leden op vrijwillige basis worden gerekruteerd, integendeel. Het is naar het oordeel van de Raad immers ongeloofwaardig dat AAH verzoeker zou hebben willen dwingen zich bij hen aan te sluiten en deel te nemen aan de strijd tegen IS omdat zijn echtgenote behoort tot een stam die gekend staat als pro-IS. Op deze manier zou AAH immers een 'vijand' in hun rangen opnemen, die bovendien door zijn ziekte fysiek niet geschikt was voor de strijd, hetgeen, het grote wantrouwen tussen de sjiieten en soennieten indachtig en mede gelet op het feit dat

er wachtlijsten van vrijwilligers zijn om zich bij de sjiiitische milities / al Hash al Shaabi aan te sluiten, volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht. Het lijkt de Raad overigens, in de actuele context in Bagdad, logischer en aannemelijker dat men onmiddellijk met verzoeker en zijn echtgenote zou hebben afgerekend in plaats van onder het voorwendsel van rekrutering verzoekers betrouwbaarheid te willen testen. Het is de Raad ook niet duidelijk op welke wijze verzoekers reactie op de vraag om zich bij AAH aan te sluiten en deel te nemen aan de strijd tegen IS zou kunnen aantonen of hij al dan niet betrouwbaar was en aan de kant van de sjiiitische milities stond. Zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker immers dat iedereen in de wijk op de hoogte was van zijn ziekte zodat ook de verantwoordelijke van AAH in zijn wijk reeds moet geweten hebben dat zijn fysieke toestand niet optimaal was, dat hij omwille van zijn ziekte dus niet in staat was om de wapens op te nemen en dat hij aldus om deze reden alleen al zou weigeren om in te gaan op hun vraag.

Voorgaande overwegingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat aan de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Aangezien het om voormelde redenen reeds ongeloofwaardig moet worden geacht dat leden van de militie AAH verzoeker verplicht zouden hebben willen rekruteren, kan niet worden ingezien welke details over het bezoek van de militieleden verzoeker tijdens het gehoor desgevallend nog had kunnen geven die zijn geloofwaardigheid alsnog zouden kunnen herstellen. De opmerkingen in het verzoekschrift over het verloop van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal zijn dan ook niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van verzoekers asielaanvraag.

2.5.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden *“Waar u voorts nog verwijst naar de moord op uw vader in 2006 en het feit dat u in 2006 door het Mehdi-leger uit uw woning in Dora-wijk werd verjaagd, dient te worden opgemerkt dat deze feiten dienen te worden geplaatst tegen de achtergrond van het toenertijd heersende sektarische geweld. U haalde dit ook zelf aan (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 10). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenissen volstaan deze feiten niet om anno 2016 in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze overwegingen op generlei wijze betwist laat staan ontkracht zodat deze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.3. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat rekening moet worden gehouden met zijn “gemengd profiel”, namelijk dat hij soenniet is, met een sjiiitische vader, getrouwd met een soennitische vrouw en dat hij meerdere jaren in sjiiitische buurten in de Iraakse hoofdstad heeft gewoond, dient erop gewezen dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds het sektarisch geweld in 2007, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, als soenniet nog persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. Hij verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat het voor een soenniet geen verschil maakt om in een sjiiitische of soennitische wijk te wonen, dat het voor hem als soenniet geen probleem was om zijn overwegend sjiiitische wijk binnen en buiten te gaan, dat hij zonder problemen overal kon passeren en dat hij geen problemen kende aan de checkpoint en niet moest stoppen omdat men hem kende en wist dat hij van de wijk was (administratief dossier, stuk 5, p. 9-11). Ook verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat zijn moeder sjiiet is. Hij stelde hierbij evenwel expliciet dat dit de situatie voor zijn familie niet verschillend maakte (administratief dossier, stuk 5, p. 22). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit bracht kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Waar verzoeker te dezen in het verzoekschrift nog verwijst naar het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.6.2.. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.5.4. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, hebben de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten enkel betrekking op zijn persoonsgegevens en deze van zijn echtgenote en kinderen, zijn burgerlijke staat en het feit dat hij in 2006 werd ontheemd, feiten welke niet in vraag worden gesteld doch die op zich geen uitstaans hebben met zijn

asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de op 12 augustus 2016 overgemaakte kopieën van de identiteitskaarten van verzoekers kinderen, echtgenote en zus.

Uit de foto's van een met graffiti bekladde muur kan niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werden genomen, laat staan dat het überhaupt verzoekers huis zou betreffen.

Ook de documenten in verband met een klacht ingediend door zijn zus dd. 13 juli 2015 kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. Corruptie en documentenfraude*" van 8 maart 2016) blijkt dat de Iraakse overheidsinstellingen aangetast zijn door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie en dat het mogelijk is om op eenvoudige wijze bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker op generlei wijze aantoont dat hij in Irak om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt geïdoleerd met het oog op vervolging, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot een sociale groep *in casu* niet dienstig. De Raad herhaalt te dezen nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allermist het geval is gebleken. Vermits aan het asielaanvraag en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker bijgebrachte, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift, met de verwijzing naar cijfermateriaal van onder meer Iraq Body Count en naar de reisadviezen voor Irak van Canada, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten en België – welke overigens slechts gericht zijn aan de respectieve onderdanen die van plan zijn om naar Irak te reizen doch geenszins een leidraad vormen voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten – is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De kritiek op de motieven van de bestreden beslissing die gesteund zijn op de COI Focus van 31 maart 2016 is niet langer relevant aangezien voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund op de op 27 september 2016 aan de Raad overgemaakte updates, zijnde de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, het document “*Irak – Vrijwillige terugkeer*” en het document “*Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*” van 16 augustus 2016. Ook de verwijzing naar de arresten nrs. 165 615 en 165 616 van de Raad van 12 april 2016 en naar arrest nr. 186 800 van de Raad van 6 juni 2016 is *in casu* niet dienstig daar in deze arresten werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie

in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval. Het was dan ook in het licht van het ontbreken van actuele informatie dat de Raad zich in voormelde arresten verder enkele bedenkingen maakte omtrent de pertinentie van een aantal overwegingen in de toen bestreden beslissingen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS